

Finansklagenemnda Person

Avgjørelse FinKN 2023-439

7.6.2023

KLP Skadeforsikring AS

Yrkesskade/yrkessykdom - Yrkesskadeforsikringsloven (YFL)

Fall – is i trapp – plager i albue/skulder og rygg – akutt- og brosymptomer – forenlighet – årsakssammenheng – vmi – uførhet.

Forsikrede falt på isen i en utvendig trapp og slo venstre albue. Dagen etter hendelsen oppsøkte hun legevakt, og det ble notert smerter i venstre albue, men ingen brudd. Av senere journaler fremgikk at forsikrede hadde fortsatte plager i albuen, og at hun gikk til fysioterapeut. Hun fikk etter hvert ryggplager og påvist prolaps i ryggen. Foretakets rådgivende lege vurderte at fallet resulterte i en beskjeden skade i albuen/skulder, og fastsatte vmi for denne skaden til under 5 %. Da det gjaldt ryggplager, konkluderte foretaket med at det ikke var årsakssammenheng mellom hendelsen og senere ryggplager. Foretaket avslo krav om menerstatning. Saken reiste spørsmål om det var sannsynliggjort årsakssammenheng mellom hendelsen og senere plager i venstre albue/skulder og ryggplager som utgjorde minst 15 % vmi og et inntektstap. Etter en konkret vurdering bemerket nemda at det ikke var fremlagt dokumentasjon for at det forelå årsakssammenheng mellom hendelsen og plager i venstre albue/skulder som utgjorde minst 15 % varig medisinsk invaliditet. Mht. forsikredes ryggplager var det ikke dokumentert akutt- og brosymptomer eller sannsynliggjort at hendelsen var årsak til det påviste prolaps. Foretaket ble gitt medhold.

Saksfremstilling

Forsikrede var utsatt for en hendelse på jobb 24.2.18, da hun falt på isen i en utvendig trapp.

Forsikrede oppsøkte ortopedisk avdeling ved legevakt 25.2.18, og det ble notert smerter i venstre albue. Røntgen viste luksert albue, men ikke sikker fraktur, og røntgen etter behandling viste at albuen var i ledd og ingen brudd. Forsikrede fikk sykemelding i 6 uker og smertelindring med Paralgin Forte.

I melding om yrkesskade skrev arbeidsgiver 9.3.18:

(Forsikrede) falt på en trapp som var full av is og snø. Hun slo venstre albue ut av ledd i fallet. Hun oppsøkte legevakt for å få den brukket på plass. Hun ble sykemeldt i 6 uker.

Forsikrede opplyste 5.3.18 og 12.4.18 om det samme.

Ortopedisk avdeling noterte 10.4.18 god stilling og ingen brudd, fleksjon 100 grader, men manglet 15-20 grader, og en del smerter ved bevegelse, noe som var å forvente.

Nav godkjente albueluksasjon venstre arm som yrkesskade 4.5.18.

Ortopedisk avdeling noterte 28.5.18 fortsatt noe begrenset bevegelighet og noe smerter.

Hun startet å jobbe 40 % fra 6.8.18 etter ferie.

Legen noterte 8.10.18 fortsatt diagnose for dislokasjon albue, men fra dette og til februar 2019 også skulder supraspinatustendinitt.

Videre journaler viste fortsatte plager, at hun gikk til fysioterapi, fikk smerter av å jobbe litt, og at hun våknet en del om natten på grunn av smerter.

MR-svar 12.11.21 av hele ryggspylen viste to prolapser og sannsynlig Scheuermann, samt slitasje.

Nav avslo 27.2.19 arbeidsavklaringspenger, men innvilget dette 3.5.19, og med virkning fra 26.3.19.

Ortopedisk avdeling viste 21.3.19 til albueluksasjon året før, og en god del problemer med venstre albue. Videre at forsikrede trolig ikke ville bli helt bra, men henviste til fysioterapi for opptrening og tøying. Operasjon ble ikke vurdert mulig på dette stadiet.

Forsikringsforetakets (heretter foretakets) rådgivende spesialist i fysikalsk medisin og rehabilitering vurderte saken 30.4.19. Etter hans vurdering forelå krav til traume, akutt- og brosymptomer for venstre albue/skulder, og det at det ikke var andre sannsynlige årsaker enn aktuelle hendelse. For videre vurdering av saken måtte det innhentes dokumentasjon fra ortoped.

Rådgivende spesialist i fysikalsk medisin og rehabilitering vurderte 11.6.19 at skaden i venstre albue var begrenset og med en vmi under 5 %, og ingen varig ervervsuførhet i ethvert yrke.

Fastlegen noterte fra 10.9.19 også plager i ryggen, og dette følger også av journal fra fysioterapeut.

MR venstre albue 1.12.19 var uten funn.

Ortopedisk avdeling vurderte 16.1.20 nedsatt fleksjon albue som smerterelatert, og at MR i november 2019 viste normale funn.

Nav stanset 13.5.20 videre arbeidsavklaringspenger fordi forsikrede var tilbake i arbeid.

Nav avslo 19.6.20 krav om menerstatning, idet det la til grunn at vmi var under 15 %, og viste til vurderingen til foretakets rådgivende lege om at vmi var under 5 %.

Forsikrede har i det vesentlige anført at hun har krav på yrkesskadeerstatning fastsatt etter Finansklagenemndas skjønn, herunder inntektstap, minimum 10-20 % grunnerstatning fordi hennes arbeidsmuligheter er betydelig reduserte, og for påførte og fremtidige utgifter, hjemmearbeidsevne, samt erstatning for advokatutgifter til saken. Hun anfører at plager knyttet til albue og rygg skyldes ulykken, og at dette har gjort henne arbeidsufør som renholder.

Forsikrede har videre anført at en ødelagt/ redusert albue har betydelig innvirkning på hennes arbeidsevne i nåværende stilling. Det må legges til grunn forsikredes konkrete situasjon og det man med rimelighet kan forvente at hun kan gjøre av arbeidsoppgaver. Forsikrede snakker ikke norsk, ei heller engelsk. Hun er ikke egnet for teoretisk arbeid. Heller ikke kontorarbeid er hun egnet til å gjøre. Hun er helt avhengig av en fungerende skulder for å kunne arbeide i sin nåværende stilling. Forsikrede har mottatt arbeidsavklaringspenger i tre år. Dette underbygger at det er yrkesskaden som hindrer henne i å arbeide og at hun har blitt påført et betydelig inntektstap i denne perioden.

Det bør legges mye vekt på opplysningene fra fastlege, forsikrede og Nav. Det er sannsynliggjort at forsikrede har blitt påført redusert ervervsevne som følge av yrkesskaden, og at hun har blitt påført et inntektstap frem til nå og i fremtiden.

Når det gjelder ryggplagene, er det sannsynlighetsovervekt for at det er arbeidsuhellet som har forårsaket disse plagene. På samme måte som ved albueskade vil ryggskader medføre en betydelig redusert ervervsevne.

Forsikringsforetaket har i det vesentlige anført at det ikke er årsakssammenheng mellom hendelsen og plager i venstre albue/skulder eller rygg. Subsidiært at det ikke er årsakssammenheng med skulderplager ut over en vmi under 5 %, og at plagene ikke er årsak til noen uførhet hos forsikrede.

Finansklagenemnda Persons begrunnelse

Saken gjelder om det foreligger årsakssammenheng mellom hendelsen og senere plager i venstre albue/skulder og ryggplager som utgjør minst 15 % varig medisinsk invaliditet.

Det er sikker rett at det er den forsikrede som må sannsynliggjøre (bevise) årsakssammenheng. Det betyr at forsikrede må sannsynliggjøre at det er årsakssammenheng mellom arbeidsulykken og forsikredes nåværende plager i venstre albue/skulder og rygg.

En vurdering av årsakssammenheng har både en juridisk og en medisinsk side. Nemnda har ikke medisinsk kompetanse og foretar ingen medisinsk vurdering av saken. Nemnda overprøver heller ikke det medisinskfaglige skjønn som leger har utvist i en sak. Dette betyr at dersom den forsikrede legger frem en uavhengig sakkyndigerklæring hvor det konkluderes med årsakssammenheng, vil vedkommende som utgangspunkt ha sannsynliggjort at kravet til årsakssammenheng er oppfylt. Dette gjelder likevel ikke unntaksfritt. Nemnda kan overprøve erklæringer på et juridisk grunnlag, se for eksempel avgjørelse 2017-143, 2018-160, 2018-399 og 2018-865 fra nemnda. Det betyr at dersom erklæringen ikke tilfredsstiller de krav som stilles til en slik erklæring, vil den ikke være egnet til å sannsynliggjøre en årsakssammenheng. Manglende medisinsk kompetanse medfører videre at i saker hvor forsikrede ikke har støtte for sitt syn i en begrunnet sakkyndig erklæring, vil nemnda normalt ikke legge til grunn at det er sannsynliggjort en slik årsakssammenheng, se nemndas avgjørelser 2017-418 og 2017-824.

Nemnda anser plager i albue/skulder som en bløtdelsskade, og vurderer spørsmålet om det er sannsynliggjort adekvat årsakssammenheng for så vidt gjelder bløtdelsskader på bakgrunn av de grunnvilkårene som er trukket opp i rettspraksis, se avgjørelse 2018-220. Vilkårene krever at ulykken må ha hatt tilstrekkelig skadevoldende evne, det må foreligge akuttsymptomer i form av smerter innen to–tre døgn etter ulykken, det må foreligge brosymptomer, det vil si sammenhengende plager fra ulykken og til den kroniske senfasen og plagene etter ulykken må ha et traumatologisk plausibelt forløp, det vil si at sykdomsutviklingen må følge et forløp som er forenelig med hva man ut fra anerkjent medisinsk viten vil forvente.

I sin bevisvurdering legger nemnda størst vekt på tidsnære opplysninger, spesielt hvis det er tale om spesialistuttalelser. Bevis som er tilkommet senere, særlig etter at det oppsto uenighet med foretaket, tillegges normalt mindre vekt. Dette er i tråd med Høyesteretts retningslinjer i HR-2018-2344 avsnitt 39 og 40, og Rt-1998-1565, og er dessuten et utslag av nemndas skriftlige saksbehandling, se bl.a. nemndas avgjørelse 2020-679.

Slik saken er opplyst for nemnda, foreligger det ikke bevis som tilfredsstiller disse rettslige kravene. Nemnda kan ikke se at det er fremlagt klinisk dokumentasjon for at det foreligger årsakssammenheng mellom hendelsen og plager i venstre albue/skulder som utgjør minst 15 % varig medisinsk invaliditet. Det synes for nemnda uklart om forsikredes ryggplager skal anses som bløtdels- eller annen type skade. Der er uansett ikke avgjørende for utfallet av saken. Slik saken er opplyst, er det verken i tilstrekkelig grad dokumentert akutt- og brosymptomer eller sannsynliggjort at hendelsen var årsak til det påviste prolaps.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Persons konklusjon

Foretaket gis medhold.

Ved behandlingen deltok Birgitte Hagland (leder), Tonje Giertsen (bransjerepresentant), og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).